

BARBARA O'NEALOVÁ

KDYŽ JSME

JEŠTĚ

VĚŘILY NA

**MOŘSKÉ
VÍLY**

*Dvě sestry,
oceán lží a hledání pravdy*

 metafora

Sestry Kit a Josie byly jedno tělo a jedna duše. Vyrůstaly v idylickém prostředí prosluněné kalifornské pláže. Až do jednoho osudového léta. Cesty obou sester se rozešly a nedlouho potom Josie zahynula při teroristickém útoku. Nebo si to alespoň Kit myslí – do chvíle, než svou sestru zahlédne v televizi. Podaří se Kit nalézt ztracenou sestru a smířit se s minulostí?

„Kniha Když jsme věřily na mořské víly od Barbary O’Nealové je mnohem víc než jen napínavé vyprávění, je to příběh ztraceného dětství i nevinnosti, dlouho skrývaných tajemství, lží a zrad, kterým musí sestry čelit, aby mohly plně dospět. Ponořte se do strhujících hlubin a vychutnejte si tento vášnivý a zářný román a možná, že na konci sami v mořské víly uvěříte.“

– Juliet Blackwell, bestsellerová
autorka žebříčku *The New York Times*

„Citlivý příběh o vztahu mezi dvěma sestrami a o tom, jak je těžké postavit se pravdě tváří v tvář.“

– Today

Barbara O'Nealová

Když jsme ještě věřily
na mořské víly

Barbara O'Nealová

Když jsme
ještě
věřily na
mořské víly

Přeložila Anna Zbořilová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

WHEN WE BELIEVED IN MERMAIDS

Copyright © 2019 by Barbara Samuel

Published by Lake Union Publishing, USA

Translation © Anna Zbořilová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-557-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-556-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-134-2 (print)

Kapitola první

Kit

Moje sestra je skoro patnáct let po smrti, když ji spatřím ve zprávách v televizi.

Mám za sebou dlouhou směnu na pohotovosti, kde jsem třídila podle naléhavosti raněné z plážového večírku, kde došlo k přestřelce. Dva lidé byli postřeleni, u jednoho kulka zavadila o ledvinu. Někdo měl zlomenou lícni kost, jiný zápěstí a mnoho jich mělo zranění v obličeji, každý jinak vážné.

A to byly jenom dívky.

Než jsme všechny rozřadili, věnovala jsem se těm, co dopadli lépe, utěšovala jsem je a zašívala menší zranění. Ti méně šťastní byli odesláni na oddělení nebo rovnou na operační sál. Po šesti hodinách bez chvilky oddechu jsem vpadla do odpočívárny a v lednici popadla láhev limonády Mountain Dew. S oblibou si jí udržuju hladinu cukru a kofeinu.

V televizi běží reportáž o jakési katastrofě. Bezděčně na ni zírám a hltám lepce sladkou tekutinu. Je noc, na pozadí šlehají plameny. Lidé pobíhají okolo, křičí. Reportér s rozčuchanými vlasy a v retro kožené bundě recituje zprávy příhodně pochmurným hlasem.

A tam, právě za jeho levým ramenem, se objeví moje sestra.

Josie.

Na jednu dlouhou vteřinu se zadívá přímo do kamery. Dost dlouho na to, abych si mohla být jistá, že jsou to její blondáté vlasy, rovné jako pravítko, uhlazené kolem hlavy a ostříhané na krátké mikádo, její tmavé oči a její rty, stejně plné, jako má Angelina Jolie. Nad její krásou se vždycky všichni rozplývali. Vynikala právě onou kombinací světlé a snědé, ostrých a jemných kontur. Po obou rodičích zdědila to nejlepší.

Josie.

Mám pocit, že se skrz obrazovku dívá přímo na mě.

A pak je pryč. S otevřenou pusou zírám na prázdné místo, které po ní zbylo. Mountain Dew držím v napřažené ruce před sebou v předstíraném připitku.

Na tebe, Josie, na moji sestru.

Otřesu se. Tohle se mi děje pořád. Zná to každý, kdo někoho ztratil. Zahlédnu povědomou hlavu v davu nebo známou postavu v obchodě a ženu se za ní, jenže pak se dvojník obrátí, tvář je cizí a následuje jen zklamání a bolest. Oči jsou cizí. Rty jsou cizí.

Není to Josie.

První rok se mi to stalo alespoň stokrát. Bylo to o to horší, že se nikdy nenašlo její tělo, což vzhledem k okolnostem ani nebylo možné. Stejně tak nebylo možné, že by to přežila. Obyčejná smrt při autonehodě nebo pádem z mostu nebyla nic pro ni, i když tím ráda vyhrožovala.

Kdepak, slehla se po ní zem při výbuchu vlaku během teroristického útoku v Evropě. Odešla, zemřela, nenávratně beze stopy zmizela..

Kvůli tomu existují pohřby. Pomáhají člověku pohlédnout pravdě přímo do očí, spatřit ještě milovanou tvář,

jakkoli je příšerná. Bez toho je té syrové pravdě příliš těžké uvěřit.

Připomenu si, že jsou to jen zbožná přání, a znovu se napiju. Mountain Dew je jedna z věcí, které jsme měly společné.

Z nemocnice odcházím za ticha před rozbřeskem, vyčerpaná a zároveň nabuzená kofeinem. Jestli se mám před další směnou vyspat, musím ze sebe tuhle strašnou noc setřást.

Bydlím v Santa Cruz na kraji celkem slušné čtvrti, v malém domku, který nemá ani sto třicet metrů čtverečních. Zastavím se tam a nasoukám se do neoprenu. Nejhorší kočce na světě vyklopím do misky půl plechovky žrádla a prstem ho zamíchám. Kocour jménem Hobo děkovně zavrní, a tak ho něžně zatahám za ocas.

„Zkus se dneska nevyčůrat na nic důležitého, jo?“

Zamrká na mě.

Naložím prkno do jeepu a vyrazím na jih. Neuvědomuju si, kam mířím, dokud nedorazím k zátocě. Zaparkuju u silnice a kouknu dolů na vodu. Je typické ráno v severní Kalifornii, venku je jen pár lidí, voda má třináct stupňů, vlny se rýsují až k obzoru. Perfektní.

Pár metrů od útesu se po srázu klikatí stezka. Ze stejného místa kdysi vedl chodník k restauraci a kousek dál bývaly schody, náš soukromý přístup do uzavřené zátoky. Svah je zrádný, místní tvrdí, že tu straší, a tak mám cestu sama pro sebe. Koneckonců, já se s těmi duchy znám.

V polovině se zastavím a ohlédnu se zpět k místu, kde stával náš dům s restaurací. Z obou budov zbyla jen hniјící prkna a suť roztroušená po stráni. Většinu už

odplavily bouře, a co zbylo, zčernalo časem a mořskou vodou.

Vracím se ve vzpomínkách a vidím obě budovy před sebou. Naše rodinná restaurace se pyšnila skvostnou terasou s nejlepší vyhlídkou na světě a nad ní seděl náš domek. Po příchodu Dylana jsme se s Josie dělily o jeden pokoj, ale nikdy nám to nevadilo. Vrací se mi záblesky z časů, kdy jsme bývali šťastní. Rodiče do sebe byli šíleně zamilovaní, sestra bývala veselá a plná nespoutané energie. Dylan, s vlasy staženými koženou šňůrkou, nás popoháněl na schodech, abychom už na pláži rozdělali oheň a opékali maršmelouny a zpívali. Měl krásný hlas a zpíval moc rád. Měli jsme za to, že by se měl stát rockovou hvězdou, ale on tvrdil, že nepotřebuje nic víc než nás, Eden a zátoku.

Vidím i sebe – sedmiletou uličnici s bujnou kšticí, jak rejdí po pláži a nad hlavou má rozmazanou modrou a bílou oblohu.

Miliony let stará historie.

Naše restaurace se jmenovala Eden a byla stejně tak exkluzivní jako uvolněná. Navštěvovaly ji hipísácké filmové hvězdy i jejich drogoví dealeři. Rodiče do toho světa taky patřili. Otec byl žoviální přátelský šéfkuchař se srdečným smíchem, výstředními zvyky a okouzlující koketou po boku, mou matkou.

S Josie jsme pobíhaly po pláži jako štěňata, a když jsme se unavily, usnuly jsme rovnou tam a nikdo si nás nevšímal. Matka byla ohromná krasavice, říkalo se, že si jednou vyšla na večeři s jistým mužem, ale místo do něj se na první pohled zamilovala do našeho otce. Kdo ho znal, neměl problém uvěřit, že se to tak doopravdy stalo. Táta byl osobitý, okouzlující, velký šéfkuchař z Itálie, větší než svět sám. Dneska se tedy říká spíš *kuchař* nebo restauratér,

jímž ve skutečnosti byl. Matka ho milovala až moc, víc než své děti. Jeho vášeň pro ni byla intenzivní, erotická a majetnická, ale byla to láska? To nevím.

Vím jen, jak je těžké mít rodiče, kteří jsou sebou posedlí.

Josie se podobně jako oni vyžívala v dramatických situacích. Zdělila jak otcovu osobnost, tak matčinu krásu, ale u ní ta kombinace vytvářela cosi výjimečného. Jediného. Ani bych nedokázala spočítat, kolikrát ji lidé kreslili, malovali nebo fotografovali, kolik se jich do ní zamilovalo. Muži i ženy. Vždycky jsem si myslela, že z ní bude filmová hvězda.

Místo toho si ze života udělala katastrofické drama stejně jako její rodiče, s typicky dramatickým koncem.

Zátoka tu samozřejmě pořád je, i když schody jsou pryč. Natáhnu si boty a vlasy smotám do pevného copu. Zatímco pádluju kolem skalisek a dál k obzoru, nebe se zbarvuje do broskvově růžové. Kromě mě jsou tu jen tři další lidé. Před pár týdny tu ošklivě zaútočil žralok a od té doby zástupy nadšenců dost prořídly nehledě na to, jak parádní jsou vlny.

A parádní teda jsou. Mají skoro tři metry a nádherné skelné vrcholky. To je mnohem vzácnější, než si lidé myslí. Odpádluju a čekám, až na mě přijde řada. Pak chytnu vlnu, vyskočím na nohy a vezu se po hraně. Právě pro tenhle okamžik žiju, pro tuhle chvíli, kdy nemám v hlavě nic jiného. Nic jiného není. Existuju jenom já, voda a nebe a čeření surfu. Zvuk mého dechu. Okraj prkna klouzající vodou, chlad okolo kotníků a v botách. Ledový chlad. Dokonalá rovnováha, chvění, vlasy pleskající do tváře.

Ztrácím pojem o čase, možná jsem tu hodinu, možná déle. Nebe, moře, úsvit. Rozplývám se. Mizím, mizí moje tělo i minulost. Zbývá jen prkno, chodidla, vítr, voda, napětí...

A pak nic.

Vlna se nečekaně přetrhne tak prudce, že mnou mrští hluboko do vody. Ocitnu se ve víru s kmitajícím surfem, mlátí to se mnou, otlouká mi to tělo i hlavu. Prkno se míhá nebezpečně blízko, snadno by mi mohlo rozbít hlavu.

Uvolním se, zadržím dech a nechám sebou zmítat. Bránit se tomu nemá cenu, to může člověku jenom ublížit. Jediná šance na přežití je poddat se. Svět se se mnou točí, nahoru, dolů, kolem a donekonečna.

Tentokrát se určitě utopím. Prkno mě škubne za kotník a mrští mnou do opačného směru. Mořské řasy mi vlají kolem paží, omotávají se mi kolem krku...

Před očima mi vytane Josieina tvář. Vypadá stejně jako před patnácti lety a stejně vypadala i v noci v televizi.

Žije.

Netuším, jak je to možné, jen vím, že to tak je. Oceán mě vyplivne na hladinu. Hladově nasaju do plic vzduch. Když doplavu zpět do zátoky, jsem úplně vyřízená. Padnu na břicho do písku. Cítím se tu bezpečně a na chvíli si odpočinu. Všude okolo slyším hlasy z dětství. Já, Josie, Dylan. Kolem nás skotačí Cinder, černý kříženec retrívra. Je mokrý, smradlavý a šťastný. Kouř z restauračních grilů navozuje útulnou atmosféru a přes zapomenutý zvuk smíchu je slyšet slabá hudba.

Když se posadím, tohle všechno je pryč a jediné, co zbývá, jsou trosky.

Jedna z mých prvních vzpomínek vůbec je na mé rodiče ve vášnivém objetí. Nemohly mi být víc než tři nebo čtyři. Nepamatuju si přesně, kde to bylo, jen si vzpomínám na

matku přilepenou ke zdi s vyhrnutou blůzou a na otcovy ruce položené na jejích prsou. Viděla jsem její obnaženou pokožku. Líbali se tak chtivě, až mi připomínali zvířata. Fascinovaně jsem je pozorovala, vteřinu, dvě, tři. A pak matka zasténala ostrým, vysokým hlasem a já jsem zakřičela: „Přestaňte!“

Vzpomínám na to, zatímco o hodinu později sedím u sebe na dvorku. Vlasy mám mokré ze sprchy, upíjím horké, sladké kafe a na iPadu procházím novinové titulky. Hobo sedí vedle mě na stole, mrská ocasem a pátravě pozoruje křoví u plotu. Kdysi jsem ho našla u zadních dveří. Byl pěti- nebo šestiměsíční zaběhlé kotě, celý potlučený a na prahu smrti vyhladověním. Teď je mu sedm let, ven vyjde leda tak se mnou a nikdy nevynechá jídlo. Srst má hebkou, dlouhou a černočernou, oči zářivě žluté. Nepřítomně ho hladím po hřbetě. Je až neuvěřitelné, jak výborný je společník.

Ta událost, co byla ve zprávách, se stala v nočním klubu v Aucklandu. O život přišly desítky lidí, část jich zahynula, když se na tancující zřítil strop, další byli udupáni prchajícími návštěvníky. Víc k tomu neřekli. S pocitem, že se na mě řítí vlak, proklikávám obrázky a hledám reportéra, kterého jsem viděla v noci, ale má snaha vyjde naprázdno.

Opřu se v křesle a znovu si usrknu z hrnku. Přes eukalypty nad hlavou na mě dopadají zářivé santacruzské sluneční paprsky a stíny mi vykreslují obrazce na stehnech. Dokonale tak vyniká moje bledost způsobená hodinami strávenými buď na pohotovosti, nebo v neoprenu.

Není to Josie, namlouvám si.

Sáhnu po klávesnici, abych do vyhledávače vytukala další slovo, ale zarazím se. Po Josieině smrti jsem strávila měsíce hledáním nejmenších náznaků, že snad tu pří-

šernou nehodu přežila. Exploze byla tak mohutná, že nebylo možné identifikovat všechna těla. Z velké části se jednalo o spekulace, což se děje častěji, než jsou úřady ochotné připustit. *Ano, vaše blížká tu byla; ne, ještě jsme ji nenašli. Vše nasvědčuje tomu, že zahynula.*

Po roce se nutková potřeba pátrat po ní zklidnila. Přesto jsem měla knedlík v krku pokaždé, když jsem měla pocit, že vidím někoho jí podobného. O další rok později jsem ukončila stáž ve fakultní nemocnici v San Francisku a vrátila se do Santa Cruz. Přijala jsem místo na pohotovosti a pořídila si tenhle dům. Nemám odtud daleko na pláž, snadno dohlédnu na mámu a zároveň si můžu žít svým klidným obyčejným životem. Nic jiného než ticho, klid a předvídatelnost jsem si nikdy nepřála; tragédií a vzrušení jsem si v dětství užila na jeden život bohatě.

Zakručí mi v břiše. Obrátím se na Hoba: „Tak pojď, prcku, seženeme si něco k snědku.“

Můj domek je ve španělském stylu, má jen dvě ložnice a krčí se ve čtvrti obklopené uličkami, do kterých se člověk v noci sám moc neodváží. Je ale můj a za sedm minut dojdu pěšky na pláž. Staré zařízení a omšelé skřínky jsem nahradila novými a opravila jsem krásné obklady.

Zrovna uvažuji nad palačinkami k snídani, když na kuchyňské lince zabzučí telefon.

„Ahoj, mami.“ Otevřu lednici. Hm, nemám vajíčka. „Jak je?“

„Kit,“ začne, ale na chvíli se odmlčí. To mě přiměje zvednout hlavu. „Neviděla jsi náhodou zprávy o tom velkém požáru v nočním klubu na Novém Zélandu?“

Srdce mi klesne až na dno Země. „Co s tím?“

„Já vím, že je to šílené, ale přísahala bych, že jsem v tom videu zahlédla tvoji sestru.“

S telefonem u ucha vyhlédnu z okna na svoji oázu klidu z povívajících eukalyptů vysázených podél plotu.

Kdyby se jednalo o kohokoli jiného, vykašlala bych se na to, utekla bych, odmítla bych tyhle dveře otevřít. Mamka na sobě ale doopravdy zapracovala. Prošla si všemi kroky programu anonymních alkoholiků, a to několikrát. Je docela při smyslech a nohama pevně na zemi. A nešťastná. Jen kvůli ní se zhluboka nadechnu a řeknu: „Jo, taky jsem to viděla.“

„Je možné, aby žila?“

„Nejspíš to není ona, mámi. Budme rozumné a nedělejme si zbytečné naděje, jo?“ Znovu se ozve můj žaludek. „Nemáš něco k jídlu? Do čtyř jsem byla na pohotovosti a doma nic není.“

„Jaké překvapení,“ poznamená suše, jak to umí jen ona.

„Tak co kdybys mi udělala vajíčka a můžeme si o tom popovídat?“

„Ve dvě musím být v práci, tak pohni.“

„Vždyť ještě není ani jedenáct.“

„Mhmmm.“

„A nemaluju se!“ důrazně ji upozorním, protože toho si vždycky všimne. Ještě pořád.

„To je mi jedno,“ odvětlí, i když vím, že není.

K mámě se dá dojít i pěšky, což je další z důvodů, proč jsem si pořídila právě tenhle dům, ale i tak jedu radši autem, abych ji zbytečně nedráždila. Před pár lety jsem jí tu koupila byt. Je trochu zastaralý a místnosti jsou spíš menší, zato je z obýváku nádherný výhled na Pacifik. Zvuky moře ji uklidňují. Obě máme stejnou touhu po oceánu.

Jde až do morku kostí a je tak hladová, že ji nic jiného nedokáže nasytit.

K mámě do druhého patra vylezu po venkovním schodišti. Ze zvyku koukám na vodu a sleduju podmínky. Teď už je klidná, žádné surfaře nevidím, jen pláž plnou rodin s dětmi, které si hrají mezi vlnami něžně šplouchajícími o břeh.

Jak zahlédne moje auto, vyjde máma na terasu přetékající kytkami. Vlasy má stále husté a zdravé, blond s prvními šedinami, které ale vypadají jako nabarvené, a má je vyčesané, jak to nosí mladé maminky. Působí to elegantně, třebaže její tvář prozrazuje krušné roky, které prožila, a sluneční paprsky, kterým se vystavovala. Mně na tom nesejde. Je štíhlá, dlouhonohá, má plnou hrud' a její oči neztratily nic ze své bývalé jiskry. Je jí šedesát tři, ale v tlumeném světle terasy se zdá být o dvacet let mladší.

„Vypadáš unaveně,“ podotkne, když mě vede dovnitř.

Pokoj je přeplněný rostlinami. Máma se zaměřila na orchideje. Neznám nikoho jiného, kdo by dokázal do půl vteřiny vyjmenovat tolik všemožných druhů i s latinskými názvy: *Cattleya*, její nejoblíbenější *Phalaenopsis*, jemná a krásná *Laelia*.

„Mám za sebou dlouhou noc.“ Uvnitř mě vůně kávy přitáhne přímo ke kávovaru. Už mám u něj nachystaný zelený hrnek s velkým nápisem HAWAII, který patří jen mně. Naleju si. Vedle na lince jsou přichystaná vejíčka s nakrájenou paprikou.

„Posaď se,“ přikáže úsečně a uváže si zástěru. „Co takhle omeletu? Dáš si?“

„Perfektní. Děkuju.“

„Otevři můj laptop,“ požádá mě. Do těžké pánve upustí plátek másla. „Uložila jsem si ten klip.“

Poslechnu ji a najdu video, které jsem viděla v noci. Scéna plná zmatku, křiku a hluku; reportér v bundě a tvář za jeho zády, která se do kamery zahledí na celé tři vteřiny. *Jedenadvacet, dvaadvacet, třiadvacet.* Sleduju, přetočím, pustím to od začátku a počítám vteřiny. Když to pozastavím na její tváři, není pochyb.

„Nikdo jí nemůže být tolik podobný,“ prohodí máma, když se mi naklání přes rameno. „I ta jizva je stejná.“

Zavřu oči, jako by tak snad mé problémy měly zmizet. Když je zase otevřu, mám Josie stále před sebou, uvězněnou v čase i s tou křivou jizvou, která se jí táhne od linie vlasů přes obočí až ke spánku. Tehdy měla ohromné štěstí, že nepřišla o oko.

„To ne,“ odvětim. „Máš pravdu.“

„Musíš ji najít, Kit.“

„To je absurdní,“ namítnu, i když mě napadlo to samé. „Jak bych to asi udělala? V Aucklandu žijí miliony lidí.“

„Ty bys ji dokázala najít. Znáš ji.“

„Ty ji znáš taky.“

Potřese hlavou a narovná se.

„Víš přece, že necestuju.“

Zamračím se. „Nepijješ už patnáct let, mami. Zvládla bys to.“

„Ne, já nemůžu. Tohle musíš udělat ty.“

„Nemůžu si jen tak odskočit na Nový Zéland. Mám tu práci, nemůžu je nechat na holičkách.“ Shrnu si vlasy z tváře. „A co bych udělala s Hobem?“ Bodne mě u srdce. V práci bych si to nějak dokázala zařídit, už tři roky jsem neměla volno, ale kočka by se beze mě utrápila.

„Zůstanu u tebe doma.“

Vzhlédnu k ní. „Zůstaneš, anebo se jenom stavíš ráno a večer, abys ho nakrmila?“

„Nastěhuju se k tobě.“ Položí na stůl krásnou, paprikou

barevně protkanou omeletu, ze které se ještě kouří. „Pojď se najíst.“

Zvednu se. „Stejně se bude nejspíš celou dobu schovávat pod postelí.“

„To nevadí, alespoň uvidí, že není sám. A možná že po dni nebo dvou za mnou přijde do postele.“

Omámí mě vůně cibule a paprik, vrhnu se na vajíčka jako vyhládlý teenager. Před očima se mi zjevují různé představy. Josie, jak se nade mnou sklání, aby viděla, jestli už jsem vzhůru. Její dlouhé vlasy mě trochu šimrají na krku. Slyším její bujarý smích. Zhlédnu ji, jak hází klacík Cinderovi. Zabolí mě u srdce, a ne obrazně – tíha vzpomínek, vzteku a touhy na mě dolehne tak prudce, že se musím zastavit, odložit vidličku a zhluboka se nadechnout.

Máma sedí mlčky. Vzpomínám si, jak zněla, když mi oznamovala, že Josie zemřela. Vidím, jak se jí chvěje ruka. Zdvihne hrnek, jako by se to snažila zamaskovat, jako by chtěla předstírat, že je běžné ráno, během nějž se odehrávají běžné věci. „Byla jsi surfovat?“

Přítakám. Obě víme, že je to můj způsob, jak se s věcmi vypořádávám, jak přijímám realitu a jak se vším žiju.

„Ano, bylo to nádherné.“

Sedí na jediné další židli u stolu s pohledem upřeným na oceán. Světlo jí dopadá na vážná ústa a já si náhle vybavuji její smích, rudé a široké rty, když s otcem tančili v objetí na dvoře Edenu. Střízlivá Suzanne je rozhodně mnohem lepší stvoření než opilá Suzanne, ale čas od času mi schází její bujarost z té doby.

„Fajn, pojedu,“ vylétne ze mě, snad trochu doufám, že zhlédnu náznak té mladé ženy.

Na malý okamžik jí v očích skutečně zableskne plamínek. Natáhne se ke mně a pro jednou jí dovolím vzít mě za ruku a v návalu vděku ji sevřít.

„Slibuješ, že se ke mně doopravdy nastěhuješ?“ ujišťuju se.

Volnou rukou si přes srdce načrtne křížek a pak ji zdvihne na znamení přísahy. „Na mou duši.“

„Tak dobře. Vyrázím, hned jak se mi podaří všechno zařídit.“ V hrudi pocítím příval očekávání smíšeného se zděšením a usadí se mi v žaludku. „Do prdele. Co když opravdu žije?“

„To bych ji asi musela zabít,“ prohlásí Suzanne.

Kapitola druhá

Mari

Netrpělivě si pohrávám s páskou přes oči. „Kam mě vezeš?“

Simon, můj manžel, mě plácne přes ruku. „Nech si to.“

„Už jedeme celou věčnost.“

„Je to dobrodružství.“

„Budeme mít zvrhlý sex, až tam dorazíme?“

„V plánu to původně nebylo, ale když jsi to zmínila...“

Rukou mi přejíždí po paži s cílem dostat se k mé hrudi, ale odpálkuju ho. „Představa tebe se zavázanýma očima jen tak pod otevřeným nebem se mi dost zamlouvá.“

„Venku? V Aucklandu? Tak to ne.“

Snažím se dát dohromady nějaké náznaky, které by mi odhalily, kam míříme. Z dálnice jsme sjeli před několika minutami, ale pořád ještě neslyším nic, co by mi napovědělo, kde jsme. Vzdálenost by mi mohla naznačit víc, kdybychom nežili v Devonportu, odkud to máme daleko do většiny částí města. Zvednu hlavu, nasaju vzduch a zachytím vůni chleba. „Hmm, cítím pekárnu!“

Simon se uchechtne. „Tak to ti muselo zúžit výběr.“

Chvilí jedeme mlčky. Usrkávám kafe z papírového kelímku a dělám si starosti o dceru Sáru. U snídani dostala záchvat, temné vlasy jí spadaly přes paže jako závoj a odmí-

tala jít do školy. Odmítla cokoli vysvětlit, jen trvala na tom, že to tam nesnáší, že je to tam příšerné a že se chce učit doma jako její (zvláštní a přecitlivělá) kamarádka Nadi-ne od sousedů. Povedená scénka na sedmiletou holčičku, která bývala hvězdou třídy. „Co myslíš, že je Sáře?“

„Nejspíš nějaká potyčka na školním dvoře, ale pro jistotu bychom se tam měli zajít poptat.“

„Taky si myslím.“ Nechtěla jít, ani když jí starší bráška nabízel, že ji ochrání. Leovi je teprve devět, ale jako by vypadl z oka svému otci. Má stejné husté lesklé tmavé vlasy, oči hluboké jako dno oceánu a vytáhlou postavu. Stejně tak je vidět, že má i jeho sportovní geny, například od šesti měsíců plave jako ryba a stejně jako otec netrpí špatnými náladami a nedostatkem sebevědomí. Což se nedá říct o mně a Sáře.

Já si jejich život plný klidu a radostí ani nedovedu představit, i když to na obou miluju. „Nerada to říkám, ale má to po matce.“

„Jako malá jsi byla náladová?“

Zasměju se. „Ten výraz to ani zdaleka nevystihuje.“ Pohladím ho po ruce; i se zavázanýma očima vím, kde ji na volantů najít. „Někteří by řekli, že jsem taková stále.“

„Já ne. Jsi dokonalá.“ Stiskne moji ruku, zprudka zahne a najedeme, jak hádám, na příjezdovou cestu. Auto se nakloní a po chvilce se zastaví.

„Můžeš si tu pásku sundat,“ vyzve mě Simon.

„Díkybohu.“ Strhnu ji z hlavy a dlaní si upravím vlasy.

Jenže pohled, který se mi skýtá, toho příliš neodhalí. Stojíme v tunelu divokých křovisek spletených ze stromovitých kapradin a popínavých rostlin a chodník je posypaný tmavě zelenými fejchoami. „Kde to sakra jsme?“

Simon povytáhne jedno husté tmavé obočí a na masitých rtech mu tančí malý úšklebek. „Jsi připravená?“

Srdce mi nervózně poskočí. „Jsem.“

Rozjede se kupředu a vzhůru rozježděnou a neudržovanou cestou. Jedeme další minutu nebo dvě a pak se zčistajasna vynoříme z hustého porostu na širokém kruhovém příjezdu k elegantnímu domu z třicátých let. Stojí tu osamocený, za sebou má jen nespoutanou modř nebe a moře.

Nemůžu popadnout dech, a prakticky ještě než Simon stihne zastavit, vystoupím s pusou dokořán z auta.

Safírový dům.

Dvoupatrové sídlo ve stylu art deco se tyčí nad přístavem s linií ostrovů v dáli. Když se otočím, rozlévá se pode mnou celé město, jiskřivé a zářící v jasném ranním slunci. Ze sedmi místních sopek jsou odsud vidět tři. Otočím se zpátky k domu a sevře se mi srdce. Tenhle dům mě okouzluje od té doby, co jsem přijela. Zčásti kvůli tragickému příběhu, který se k němu váže, ale hlavně kvůli poloze vysoko na kopci, elegantní a daleko od všeho dění. Nedotknutelný stejně jako Veronica Parkerová, zavražděná filmová herečka, která si ho ve třicátých letech nechala postavit.

„Můžeme se podívat dovnitř?“

Simon zvedne ruku s klíčem. Sáhnu po něm a vrhnu se manželovi kolem krku. „Ty jsi ten nejbáječnější muž na světě!“

Ruce mi spustí na zadek. „Já vím.“ Vezme mě za ruku a proplete své prsty s mými. „Tak pojd.“

„Ona zemřela?“

„Minulý měsíc. Měla bys jít první.“ Předě dveřmi se odmlčí. „Přece jenom je tvůj.“

Krev se mi zastaví v žilách. „O čem to mluvíš?“

Zakloní hlavu a zkoumavým pohledem obhlíží okraj střechy. „Koupil jsem ho. Pro tebe.“

Oči má stejně hluboké a šedé jako rozbouřený Pacifik. Teď zrovna září radostí z vydařeného překvapení a přímočarou nepokrytou láskou, kterou ke mně chová. Napadne mě jeden známý citát ze Shakespeara, který mi uvázl v paměti ze střední školy, z jedné z mála hodin, kam jsem pravidelně chodila. „*Nevěř hvězdám proradným; nevěř pravdě, umí lhát; nevěř slunci – nemá rým; věř jenom, že mám tě rád.*“

Padnu mu do náruče, obličej zabořím do hrudi a ruce ovinu kolem pasu. „Bože, Simone.“

„No tak,“ jemně mě hladí po hlavě, „to bude dobré.“

Voní aviváží a naší postelí a náznakem podzimního listí. Tělo má silné a rozložené jako hradba proti všem škůdcům světa. „Děkuju.“

„Má to jen jeden háček.“

Zakloním se, abych na něj viděla. „Ano?“

„Helen, Veroničina sestra, měla dva psy a ustanovila, že připadnou tomu, kdo koupí dům, a někdo ze sociálky je bude chodit kontrolovat.“

Zasměju se. „Tím je mi ještě sympatičtější. Co je to za psy?“

„Nevím přesně. Agentka říkala, že jeden je malý a druhý velký.“

Psi nepředstavují problém. Oba je milujeme a i náš zlatý retrívr bude rád, když bude mít společnost.

Simon mě pošouchne. „No tak! Jdeme dovnitř.“

S tlukoucím srdcem odemknu a otevřu dveře.

Rozevřou se do vstupní haly táhnoucí se do druhého patra, se vzdušnou galerií po obvodu. V takhle jasný den se dovnitř světlo přímo valí. Pokoje jsou rozmístěné v kruhu, dveře dokořán, aby jimi byla vidět okna i s vyhlídkou. Stěna jednoho z nich, co vypadá jako podlouhlý obývací pokoj, odhaluje řadu francouzských oken a výhled na

jiskrné a převalující se modrozelené moře. V dáli se vyloupne plachetnice.

Interiér mě ohromí ještě víc. Všechny obrazy, nábytek, koberce a veškeré další zařízení je dobové, převážně ve stylu art deco plném rovných čistých linií, jen s několika řemeslnými kousky. Na překrásné černo-červené lakované skřínce stojí broušená váza se suchými stonky a vedle ní kulaté křeslo, ve kterém docela určitě nikdo nikdy neseděl. Koberec je červený a zlatý se stylizovanými révami.

„Je celý dům takovýhle? Tak... netknutý?“ zeptám se tlumeně.

„To nevím, uvnitř jsem nebyl.“

„Tys to koupil bez prohlídky?“

Vezme mě za ruku. „Porozhlédneme se tu.“

Je to kouzelná podívaná. Klidně by to mohlo být muzeum roku 1932, dobový je nábytek, povlečení, umělecká díla i zdi. Všechny tři koupelny jsou vykachlíkované. Nejskvostnější je ta u hlavní ložnice, tam už to nevydržím a radostí se roztančím. Prsty přejedu po decentně zelených a modrých dlaždičkách pokrývajících zdi, strop i výklenek na vanu.

Takhle nádherný dům by se těžko hledal, i kdyby byl jen ve stylu art deco, jenže tenhle je navíc prostoupen duchem Oceánie. Schody jsou z leštěného dřeva kauri, zábradlí z tmavého dřeva australské akácie. Ozdobnými prvky, vzory řezeb a dlaždic se prolíná motiv okrasných kapradin a kiwi. Procházíme chodbami a pokoji, konečky prstů přejíždím přes precizní mozaiky a rytiny a uvažuji, čím to mohla být práce. Z pokoje do pokoje a na prostorné patio s vyhlídkou na moře vedou francouzská okna se stylizovanou dřevořezbou.

Z dvaceti dvou místností jsou jenom tři po rekonstrukci. Jedna z ložnic a obývací pokoj v zadní části domu opě-

vují nudná sedmdesátá léta a novější jsou i části kuchyně vybavené lednicí a sporákem nanejvýš deset let starými. Nerezové spotřebiče se tlučou se zbytkem místnosti, která byla navržena pro domácnost oplývající služebnictvem, a je proto příhodně prostorná. Kachliček tu na první pohled není tolik, ale obložený výklenek se sporákem napovídá, že pod nešťastným nánosem malby se skrývá mnohem víc.

Cestou zpátky jdeme přes komoru, stále plně vybavenou, od vykostovacích nožů přes polévkové mísy až po všemožné porcelánové servisy. Otevřu prosklená dvířka a vytáhnu malý talířek na chleba z bílého porcelánu s tmavomodrým lemováním a s okraji zdobenými lvicemi a květinami vyvedenými ze zlata. „To je neskutečné. Je to tu jako v muzeu.“ Opatrně položím talířek zpět na místo. „Možná by to tak mělo zůstat. Možná je sobecké tu chtít bydlet.“

„Neblázni, miláčku.“ Simon mě zatáhne úzkou místností do jídelny a jedněmi z francouzských dveří ven. „Podívej.“ Rozmáchně se rukou, jako by mi ukazoval, jak krásně namaloval obzor. „Představ si, jak tu vyrůstají naše děti. Představ si, jak se sem vrací život.“

Vánek mu cuchá vlasy a jeho energický a pozitivní pohled na svět mě jako vždy pohltí. „Máš pravdu.“

„Přesně.“ Poplácá mě po rameni a nasadí si sluneční brýle. „Dojdu se podívat na loděnici a nechám tě tu, aby sis to prošla po svém. Na oběd se sejdeme u Marguerity, co říkáš?“

„Jo, to zní dobře,“ odpovím nepřítomně. Táhne mě to zpět do domu, chci si na všechno sáhnout a ujistit se, že je to skutečné.

Znovu procházím místnostmi, tentokrát se dotýkám všech klik a koulí u dveří, stěn, uměleckých děl i váz

a nasávám atmosféru. Zastavuju se a naslouchám, jestli nezaslechnu něco smutného nebo strašidelného, ale nic takového tu není. V pokojích je klid, jsou zamlklé, skoro jako by na něco čekaly. Hlavní ložnici si nechávám na konec. Nejprve prozkoumám celý dům a pak se po točitém schodišti tiše přemístím do druhého patra, kde ložnice zabírá dobrou třetinu. Francouzská okna vedou na balkon, který se táhne přes celou šířku pokoje, naproti až ke stropu sahají elegantní dveře od šatny, lakované a po okrajích decentně zdobené geometrickým vzorem.

S trochu morbidním pocitem obrátím zrak na podlahu, na parkety pokryté šedými a růžovými koberečky. Právě tady byla kdysi zavražděna původní majitelka domu, ubodána ve věku osmadvaceti let.

Veronica Parkerová byla krásné smyslné tmavovlasé děvče z Nového Zélandu. V polovině dvacátých let se proslavila až v Hollywoodu, a když se v roce 1932 pořádaly v Los Angeles olympijské hry, působila tam jako členka uvítacího výboru pro svoji zemi. Seznámila se tam s olympijským plavcem Georgem Brownem, rodákem z Aucklandu, a začala bouřlivá milostná aféra. Veronica už nechala postavit Safírový dům, jenže George byl stále ženatý se svou láskou ze střední školy, která se s ním odmítala dát rozvést.

To byla Veroničina zkáza.

Jejich rušný poměr trval šest let. Devátého dubna 1938 byla nalezena ubodaná po večírku na kopci. Vyslechnuty byly tucty podezřelých, ale všichni se shodli na tom, že ji zabil George. Svět se mu zhroutil a poslední tři roky života strávil v ústraní. Někteří tvrdili, že zemřel žalem. Jiní si mysleli, že ho dostala vina.

Zvědavě procházím pokojem po špičkách, ale nikde nevidím ani náznak nějakého zločinu. Aby ne, vydrhli to

tu přece před zhruba osmdesáti lety. I tak mi přijde zajímavé, že tu Veroničina sestra žila celé ty roky, ale tady nikdy nespala.

I když ne. Kdo by chtěl spát v pokoji, kde mu zavraždili sourozence? Proč tu ale žila takovou dobu a sama? Byla snad tak zasažena žalem, že nemohla najít klid nikde jinde než v domě, který sestra postavila? Nebo to bylo jen z praktických důvodů?

Ne, to ne, mohla přece udělat stovku jiných věcí. Mohla dům prodat, mohla ho přestavět. Místo toho využívala jen ty tři skromné místnosti a zbytek nechala nedotčený přesně takový, jaký byl za sestřina života.

Až na tenhle pokoj.

Obcháším ho, otevírám prázdné šuplíky a nahlížím do skříní zejících prázdnotou. Jedině psací stůl v rohu místnosti uchovává nějaké artefakty. V jedné zásuvce najdu zažloutlý papír a vyschlý pečetní vosk, v jiné vyschlou lahvičku inkoustu a plnicí pero.

Ovinu kolem něj prsty a hrdlo mi sevře pocit ztráty. Pero je solidní, jemně zdobené zelenými a žlutými geometrickými vzory. Sejmu víčko a odhalím gravírovaný stříbrný hrot.

Propadnu se v čase.

Je mi deset, cvičím krasopis s namáčecím perem a za okny ložnice sdílené se sestrou zuří bouře. Do obličejů jí padají kudrnaté vlasy, jak se sklání nad svou stránkou a úzkostlivě píše L, své oblíbené písmeno. Vypadá lépe než to moje. Její krasopis byl vždycky lepší než můj.

Upustím pero zpět do šuplíku a otřu si ruce o stehna.

V tomhle domě možná nestraší, ale mně v hlavě docela určitě ano.

Kapitola třetí

Kit

O pár dní později nastupuji s podivným pocitem nervozity do letadla společnosti Air New Zealand. Kromě několika jarních prázdnin strávených v Mexiku jsem toho za život moc nenacestovala, a protože si nekupuju nic jiného než surfy a plnicí pera, rozhodla jsem se trochu se rozšoupnout. Zarezervovala jsem si sedadlo u okénka a honosné ubytování přes Airbnb v centru ve výškové budově s výhledem na vodu. Jestli bude moje výprava neúspěšná, alespoň si užiju příjemnou dovolenou.

Šum motorů a tichý hovor spolucestujících mě velmi rychle uspí. Nevyhnutelně přichází sen. Pokaždé ten samý.

Sedím na kameni v zálivu, Cinder vedle mě. Jednou rukou ho objímám a on se o mě opírá. Zíráme na neklidný oceán, sledujeme, jak se k pobřeží valí obrovské vlny a tříští se o nebezpečné skály. Dostáváme spršku, ale ani jeden se nehne. V dálce vidíme Dylana na prkně, ani na sobě nemá neopren, jen žluto-červené surfařské trenky. Vím, že by tam neměl být, ale jen ho nečinně sleduju. Nasedne na vlnu, která je až moc nebezpečně velká, ale jemu je to jedno. Řeže ji středem a prsty čechrá vodní

stěnu. Je šťastný, hrozně šťastný, a právě proto se mi ho nechce varovat, že se vlna láme.

A pak ho vymrští a Dylan zmizí v moři. Cinder štěká a štěká a štěká, ale Dylan se neobjevuje. Hladina se utiší a až k obzoru není vidět nic, jen stříbřitý oceán.

S trhnutím se proberu. V ústech mám sucho. Vytáhnu roletu, abych se podívala na temný, nekonečný oceán. Měsíc je v úplňku a září v linii nad vodou daleko, daleko dole. Drsnou temnotu černé noci zjemňuje třpyt hvězd.

Hrudí mi v dlouhých intervalech pulzuje zející prázdnota. Jako vždy se musím na okamžik zastavit, zklidnit a soustředit se na něco mimo mě, než to odezní.

Ztráty, které mě od dětství potkávaly, jsem přežila jen díky škatulkování, třebaže mi matka radila, abych vyhledala profesionální pomoc. Většinu času jsem v pořádku. Dnes večer však můj sen rozvířil vzpomínky. Vzpomínám například, jak jsme se s Josie brzy ráno vkradly do restaurace a cukr vyměnily za sůl. Připadalo nám to ohromně zábavné až do chvíle, kdy otec ztratil nervy a oběma nám nařezal. Tančily jsme spolu na terase Edenu v matčiných starých nočních košilích. Na plážích jsme si hrály na mořské panny a na útesech na víly. Později jsme všichni tři s Dylanem jako hejno malých rybiček plavali v zátoce, stavěli hranice na oheň nebo si procvičovali kaligrafii pery, která nám matka přivezla z nějakého výletu, který podnikli s otcem ve svých šťastnějších letech. Tenhle zájem v nás probudil Dylanův zápal pro všechno čínské. Podobně jako mnozí další chlapci v té době propadl Kwai Chang Cainovi ze seriálu *Kung Fu*.

Milovala jsem je oba, ale na prvním místě byla sestra. Zbožňovala jsem i půdu pod jejíma nohama. Udělala bych pro ni první poslední, kdyby mi řekla, honila bych se za padouchy a snesla jí modré z nebe. Na oplátku mi

nosila k prozkoumání ježovky, z kuchyně pro mě kradla sušenky a v noci mě nepustila z náručí.

Dylan nás zasvětil do surfování. Začal nás učit, když mně bylo sedm a Josie devět. Oběma nám to dávalo pocit moci i úlevy. Unikaly jsme tak hroutícímu se rodinnému životu a objevovaly moře. Navíc nás to spojovalo s Dylanem.

Josie. Když si vzpomenu, jaká bývala, než se z ní stala lhotejná, promiskuitní závislačka, je mi teskno, až to bolí. Stýská se mi po ní všemi póry mého těla.

Změnila se s nástupem puberty. Věčně se hádala s otcem a vzpírala se i těm nejmenším pravidlům. Ani Dylanovi se nedařilo ji zkrotit, třebaže se snažil. Choval se jako otec nebo strýc, ale byl to pořád jen puberták. Začala se vídat se staršími dětmi na pláži severně od nás. Říkali jí Baby Babe nebo Surfer Baby. V té době byla ještě krásnější, drobná, opálená do tmavě hnědé a vlasy měla blondáté, vyšisované od slunce a dlouhatánské.

Josie, Josie, Josie.

Nakonec znovu usínám, tentokrát tvrdě a hluboce, a neprobudím se, dokud na víčkách neucítím šimravé sluneční paprsky.

Podé mnou se rozkládá Nový Zéland, modrý a spleťtý v širém oceánu. Po okrajích ho zdobí tečky ostrůvků. Překvapuje mě, že je vidět jak Pacifik, tak Tasmánské moře, které se mi zdá modřejší.

Letadlo se nakloní a klesne, takže vidím zátoky a útesy lemující pobřeží. Srdce mi malinko poskočí. Je někde tam dole Josie, nebo se honím za slepou stopou?

Čelem se opřu o sklo, nemůžu z té podívané spustit oči. Světlo poskakuje po vlnách. Připomíná mi to, jak jsme se sestrou věřily, že na každé vlnce se třpytí vzácné démanty mořských víl.

Jednou ráno, když jsme byly ještě malé, jsme spaly schoulené pohromadě se Cinderem ve stanu na pláži a matka nás přišla vzbudit naléhavým šepotem.

„Holčičky,“ vyzývala nás sladce a rukou mi sevřela nohu, „vstávejte! Něco jsem našla!“

Vzduch byl ztěžklý mlhou a odliv po sobě zanechal dokonale sametový písek. Matka nás zavedla cestičkou k jeskyňce, která byla při přílivu nepřístupná. „Podívejte!“ ukázala prstem.

Uvnitř bylo něco, co se tvářilo jako skříňka. Josie se nahnula a snažila se prohlédnout přitmí. „Co je to?“

„Myslím, že by to mohl být poklad,“ pokrčila rameny Suzanne. „Měly byste se jít podívat.“

Josie se narovнала a založila si ruce na hrudi. „Tam teda nejdu.“

„Já jo.“ Josie byla sice o dva roky starší, tehdy jí bylo sedm a mně pět, ale já byla vždycky odvážnější. Napochodovala jsem do jeskyně plná neukojitelné zvědavosti a beze strachu z podivných tvorů plížících se tmou. Sklonila jsem hlavu, abych se nebouchla o strop. I přes tmou byl vidět třpyt linoucích se ze skříňky přetékaající jako truhla z animáku. „Poklad!“ vyjekla jsem a vytáhla ho na pláž.

Suzanne si přiklekla. „Aha. Myslíš, že tu byli piráti?“

Prohrabovala jsem se perlami a prsteny a náramky s drahými kameny a čokoládovými mincemi a přikyvovala. „Možná to byly mořské panny.“

Rozmotala šňůrku safírů a pověsila mi je kolem krku. „Možná jo,“ přitakala, „a teď nosíš jejich šperky ty.“

Obdivovala jsem její paži ověšenou náramky. Josie zdobila Suzanniny prsty u nohou prstýnky. Naparádné jsme seděly na pláži, popíjely horkou čokoládu jako mořské víly s mořskou matkou.

„Slečno, brzy budeme přistávat,“ vytrhne mě stevardka ze zasnění.

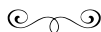
„Děkuji.“

Zamrkám. Vracím se do přítomnosti, ve které ta samá matka doma čeká na moje zprávy o dávno ztracené dceři. Po milionté přemýšlím, jak ze všeho zlého a všeho dobrého o Suzanne poskládat jednu osobu. Je to nemožné. Byla ta nejhorší a zároveň nejlepší matka na světě.

Pod sebou rozpoznávám město, střechy a ulice táhnoucí se do dálky přes kopcovitou krajinu. Náhle mě přepadne pocit pošetilosti. Tohle musí být přesná definice bláznovství. Jak mám proboha v tak přelidněném místě najít jednu konkrétní osobu, když si ani nejsem jistá, že tam je?

Celé je to absurdní.

A stejně tuším, že ve skutečnosti vlastně ani ne. Na té obrazovce to byla na beton, bez nejmenších pochybností moje sestra Josie. Jestli v tom městě pode mnou je, rozhodně ji najdu.

Než dorazím do centra Aucklandu, dolehne na mě zlá kletba časového posunu. Vnímám, jak táhnu tašku do vstupní haly výškové rezidenční budovy vybavené ve stylu art deco, který nemůže pamatovat. Kufr tiše rachotí po mramorované podlaze, zdraví mě mladá maorská žena v uniformě, podává mi klíče a směřuje mě k výtahům. Okolo projde dvojice hezky oblečených Asiatických, vypadají neskutečně dokonale. Se svým necelým metrem osmdesát vedle nich působím jako obryně s cestovatelským vrabčím hnízdem na hlavě. Make-up, s nímž jsem opouštěla Kalifornii, dávno zmizel. Kéž bych tak na

sobě měla doktorský plášť, který by doložil mou kompetentnost.

Taková ubohost.

Když přijede výtah, vynoří se z něj postarší pár s foťáky v rukou a pohledný muž, který mi podrží dveře. Kývnu na znamení díky. „*De nada*,“ odvěti šarmantně. Mdle se usměju a opřu hlavu o stěnu. Pak si vzpomenu, že musím stisknout tlačítko.

Osmnáct.

Ve výtahu jsem sama. Zastaví až na mém podlaží, vyjdu, najdu svůj byt a odemknu si. V první chvíli jsem trochu zaražená. Je prostorný, pěkný, kuchyňský kout mám po pravici, koupelnu po levici, obývací část zahrnuje stůl a pohovku a ložnice má balkon s výhledem na vysoké domy a přístav.

Ani to ale nejsem schopná plně pojmout. Mobil mám skoro vybitý, budu muset najít nabíječku, ale právě teď ze sebe jen shodím oblečení, zatáhnu záclony a padnu na postel.

Po probuzení z těžkého spánku chvíli tápu, kde to vlastně jsem. Choulím se v peřinách ve studeném vzduchu, ale nejsem ve své posteli.

Pozvolna si na vše vzpomínám. Nový Zéland. Moje sestra. Máma a chudák Hobo. Natáhnu se pro mobil, ale vzpomenu si, že je vybitý a nabíječku nemám, takže ani netuším, kolik je hodin. Z postele se natáhnu po závěsech a cuknutím je z jedné stranu poodhrnu.

Vzniklou skulinou se mi nabídne pohled na přístav rozložený jako třpytící se látka. Opírá se do něj, hádám, odpolední slunce, které mu vyloženě lichts. Plachet-

nice čistě prořízne hladinu, v opačném směru se žene trajekt. V dálce je vidět podlouhlý most. Okolo se tyčí samé kancelářské budovy, oknem vidím lidi, jak rázuji chodbami, shromažďují se v konferenčních místnostech, postávají u stolů a tlachají. Má to zvláštní uklidňující účinek. Dlouho se jen tak povaluju a sleduju je.

K pohybu mě vyburcuje až narůstající hlad. Potřebuju se protáhnout ze ztuhlosti, kterou člověku způsobí dlouhý let. Vcupitám do kuchyně, kde na mě čeká miska ovoce, kávovar a sáček kávy. V lednici mám přichystané mléko (na tak skromný prostor je ho dost), na lince leží pytlíky s cukrem. Zářivě červená rychlovarná konvice čeká na svoji příležitost. Naplním ji a zapnu, a než se začne vařit voda, jdu se vysprchovat. Sprcha je tu prvotřídní zážitek, komplet skleněná se spoustou vonných šamponů a mýdel. Proud vody mě probere lépe než cokoliv jiného, takže když vylezu, jsem připravená přemocť vše, co na mě číhá. Kávovar je složitější, než na jaký jsem zvyklá, ale kafe je z něj vynikající. Úplně roztáhnou závěsy a zhltnu dva banány, dvě jablka a kafe. To mě udrží na nohou, než seženu pořádné jídlo.

Důležitá je teď nabíječka. Chtěla jsem si ji koupit ještě před odletem, ale měla jsem málo času a v obchodě měli jen evropskou, britskou a japonskou. O radu požádám hubeného mladíka na recepci, který mě nasměruje zadními dveřmi na hlavní třídu.

U východu mě polkne oblak hutného, vlhkého dusna. Na okamžik zůstanu stát přede dveřmi. Najednou na mě dopadne drtivá skutečnost, že jsem sama v milionovém městě, tisíce a tisíce kilometrů od domova a všech lidí, které znám. Trochu mě přepadne panika z toho, že nemám v mobilu navigaci, abych se neztratila. Hlavou mi proběhne několik zkázonosných scénářů: umřu pod koly

aut, když se zapomenu podívat na správnou stranu ulice, nebo se zatoulám do špatné čtvrti anebo se možná omylem připletu do nějaké rvačky.

Neštěstí nečihá za každým rohem, připomínám si. I když po pravdě řečeno, čihá.

Tak či tak, nedovolím, aby mě to ovládlo. Bez zaváhání jsem se vrhla do studií na univerzitě na míle daleko od rodného města a tehdy neměl mapy v telefonu nikdo. Rozhlížím se, zjišťuju, kde stojím a kde jsou jaké orientační body. Velké otevřené náměstí se schody se hemží dobře oblečenými Asiaty a upocenými Evropany. Do uší mi doléhá mandarínština a korejština, útržky němčiny a všemožné variace angličtiny.

Ten zmatek mi pomáhá se uklidnit, připomíná mi San Francisko, ve kterém jsem mezi medicínou a postgraduálem strávila skoro deset let. Vidím i jiné podobnosti s Aucklandem, obě města jsou zářivá, obklopená vodou, přelidněná, předražená a přeceňovaná.

Vyřáším, ale stále se ohlížím přes rameno, a jak se tak dívám, vidím, že budova, kde bydlím, musí být alespoň zčásti rezidenční a že je díky secesním dekoracím nepřehlédnutelná. Nebude těžké ji najít. Pro jistotu si ale poznamenám adresu a jméno ulice, kterou zrovna procházím.

Recepční mi ukázal cestu, která mě vede změtí mrňavých obchůdků pod zemí, než mě zase vyvrhne na povrch na rušnou hlavní ulici. Queen Street. Tady chrání chodníky před sluncem markýzy, takže si dav může v klidu proudit v hloubce stínu a já jsem za to vděčná.

Obchod s elektronikou je tu úplně stejný jako kdekoli jinde. Mají tu spoustu všemožných udělatek a drátů a obalů. U pultů postávají samí mladíci a jedna dívka. Ta ke mně přistoupí. „Dobrý den, madam,“ osloví mě, jako

bych byla z jiných časů, „jak vám mohu pomoci?“ Čekala jsem australský přízvuk, ale ten její je docela jiný, přiškrčenější a rytmičtější.

„Ano,“ vytáhnu telefon, „potřebuju nabíječku.“

„Jste z Ameriky, že?“

„Ano, ale prý by to nemělo vadit. Novozélandská nabíječka by měla fungovat i na americkém mobilu.“

„Žádné strachy.“ Usměje se. Má oválný mléčný obličej. „Jen jsem si všimla. Strašně ráda bych se do Ameriky podívala.“ Prstem mě vyzve, abych ji následovala. „Tady.“

„Kam byste chtěla jet?“ zeptám se ze slušnosti.

„Do New Yorku,“ odvětí. „Byla jste tam někdy?“

„Jednou, na konferenci,“ přiznám, i když si to sotva pamatuju. „Vzpomínám si akorát, že jsem se šla podívat na jeden obraz, který se mi vždycky moc líbil.“

„Tady to máme.“ Z háčku sundá balení a pro jistotu ho ještě porovná s mým mobilem. „Tak, tohle je ono. Ještě něco?“

„Ne.“ Všimnu si vystavených kabelů a uvědomím si, že budu potřebovat další nabíječku k laptopu. Řeknu jí, jakou mám značku a model. Zamíříme k pokladně, kde jí podám kreditku.

„Co to bylo za obraz?“ zeptá se.

„Prosím?“

Vrátí mi kreditku. „Co to bylo za obraz, který jste viděla v New Yorku?“

Usměju se a potřesu hlavou. Nechce se mi přiznat, že to byla preraphaelitská mořská panna. „Waterhouse. Znáte ho?“

„Ne, je mi líto.“ Předá mi tašku. „Užijte si to tady.“

Krátký rozhovor probudí vzpomínky na sestru. Vlastně je to spíš vzpomínka na Waterhouse, protože sestra mi sotvakdy sejde z mysli od té doby, co jsem ji zahlédla ve

zprávách. „Vlastně tu jsem z dost smutných důvodů. Nevíte náhodou, kde byl ten klub, co vyhořel? Byl tam někdo, koho znám.“

„Ach!“ ruka jí vystřelí k ústům. „To je mi tak líto. Není to daleko. Sejděte dolů k doku, je to po levé straně, těsně před hlavní.“ Tváře jí docela zčervenaly. „Nemůžete to minout, je tam pietní místo.“

Přikývnu. Někde začít musím.

Měla pravdu, najdu to snadno. Je to rohová budova, kterou ze tří stran obepíná policejní páska. Stopy kouře sahají až po střechu, černé a zlověstné. Musím se na chvíli zastavit, abych se uklidnila.

Pak zajdu za roh a objevím pietní místo, hromadu plyšových zvířátek, svíčky a květiny. Některé jsou čerstvé, některé už po pár dnech zhnědly. Je tu cítit pach, který si spojuju s popálenými pacienty, sežehnutou látkou a vlasy a kůží plnou puchýřů. To nikdy nevěstí nic dobrého.

Než jsem přijela, hodně jsem si o tom požáru přečetla, ale nebylo na něm nic neobvyklého. Žádný terorismus. Ačkoli se tomu těžko věří, na Novém Zélandu s ním nemají problém. Byla to prostě příšerná nehoda způsobená shodou náhod, klub byl přelidněný, východy zablokované a požární systém selhal. Do amerických zpráv se to dostalo jen kvůli výsledné tragédii.

Katastrofy jsou vždycky horší, když postihnou mladé lidi. Tihle byli rozhodně velmi mladí. Pozvolna procházím okolo fotografií přilepených, přivázaných nebo kancelářskou sponkou připevněných k oplocení, které má zabránit vstupu. Většina obličejů na nich patří Asiatům, ani jednomu člověku není přes třicet. Oči jim září vším,

co je čeká, a nic zlého z minulosti je netíží. Teď tu tak budou zachováni navěky.

Obrovská ztráta mě tlačí v žaludku. Rodiče, kteří je milovali, přátelé, sourozenci, prodavači, co se těšili na jejich vtípky. Na pohotovosti na to myslím pořád, zvlášť během příšerných dnů, kdy řeším zbytečné autonehody, domácí násilí nebo barové bitky a přestřelky. Zničené životy. Konec. Nenaděláš nic.

Začíná mi to lézt na mozek. Samozřejmě nesnáším, když pacient zemře, ale ta extáze, když se život podaří zachránit, tu miluju. Být u nich ve chvíli vážného traumatu a děsu a pomoci jim vymanit se ze spárů smrti. Jako třeba té dívky, kterou jsem ošetřovala v noci, kdy jsem v televizi viděla Josie. Kulka ji zasáhla do břicha. Přítel ji přinesl v náručí, ruce měl celé od krve, jak se snažil zastavit krvácení. To ji zachránilo.

Poslední dobou mě však spíš pronásledují ztracené duše. Matka, která autem vrazila do stromu, chlapec, kterého napadl pes, roztomilý kluk, který se zastřelil matčinou pistolí.

Potlačím v sobě jejich tváře a soustředím se na svědectví fotografií před sebou. Dávám si na čas, abych si prohlédla každou zvlášť. Dívám se na dívku s purpurovými pruhy ve vlasech a křivým předním zubem, na další s rudými vlasy a vědoucím pohledem, na smějícího se chlapce se psem.

Kolik ze zasažených rodin se vůbec dočká útěchy jisté identifikace? Nehody, jako je tato, s tolika oběťmi a s tak rozsáhlými materiálními škodami, bývají komplikované.

Nejsilněji zasažený vagon vlaku, ve kterém měla zemřít Josie, byl úplně na cucky. Výbuch ho kompletně roztavil a zlikvidoval a s ním i všechny lidi. Našli její batoh a pozůstatky jednoho jejího společníka. Věděli jsme, že ces-